

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Miquel Martínez (*Alacant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Barceló, Francesc Cutillas.

Disseny i maquetació:
Casanovas

Logotip: Josep Hortolà.

Portada: Vicent Gràcia.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició:
Berta Print, S. A. 46019 València.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vazquez
Montalban, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Llompart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Angels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia
Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, B. Mesquida, M. Munoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Falles

Durant molts anys, una de les primeres preocupacions de tots els qui han tractat de renovar el panorama intel·lectual de la ciutat de València ha estat destruir el conjunt de tòpics muntat entorn de la festa de les Falles. Aquest objectiu en bona part s'ha aconseguit, i la imatge de València, de cara a fora, ja no és —o no és únicament— una imatge fallera.

Això no vol dir, és clar, que la festa haja perdut importància. Al contrari. El nombre de comissions s'ha anat multiplicant i ara hi ha falles pertot. Ahlora, dels tres dies inicials de la celebració s'ha passat a una setmana sencera, amb els seus

pròlegs i els seus epílegs, i actualment les Falles incorporen, com a actors en un o altre sentit, o com a espectadors, milers i milers de persones.

Enfront d'aquest fenomen, calia col·locar-se en una actitud desapassionada i, ahlora, interessada. Calia veure què hi ha dins de tot aquest conjunt de figures de cartó, què pensen les persones que les fabriquen, quants diners es mobilitzen, quina estètica és la general, quines ideologies, quines contradiccions. Cap a on van les falles.

Ens hem unit, així, a la festa, amb voluntat d'informar. I de veritat que hi ha molt a dir.

¡Quines companyies!

Una vegada més, Unió Valenciana ha aconseguit estirar dels seus companys de la Coalició Popular a actituds indecoroses. El fet que el president de la Diputació de València, Antoni Asuncion, haja nomenat assessor de la presidència l'escriptor Joan Fuster ha mobilitzat el grup popular d'aquella institució, el qual ha arribat a demanar la dimissió d'Asuncion.

L'afer no pot ser més penós ni més ridícul. Legalment, el nomenament és impecable. Políticament, ningú no podrà negar que Fuster posseeix una enorme experiència com a promotor cultural —ha assessorat obres importants, ha dirigit col·leccions de llibres i revistes— i, no cal dir-ho, com a intel·lectual. Fins i tot, es podria dir que una de les obres més importants de les moltes que Fuster ha fet en la seua vida ha estat, precisament, la d'aconsejar. Des de la seua casa, a Sueca, ha prodigat orientacions de

tota mena, de les quals s'han aprofitat escriptors, polítics, historiadors, economistes, etc.

Utilitzar aquesta experiència resultat inexcusable per a qui, tenint el poder, vol seguir una línia de mutacions culturals que el porta, en alguns aspectes, a coincidir amb una part de les idees de Fuster sobre aquestes qüestions.

En la vella, vellíssima polèmica sobre les relacions entre els intel·lectuals i el poder, aquesta anècdota dels conservadors locals no haurà de figurar. Perquè no, perquè aquesta gent no s'ocupa d'aquestes coses. El que volen, simplement, a falta de millors excuses per a atacar els seus contrincants polítics, és literalment empenyar. Destorbar. Molestar. I donar algun rosegó a la seua clientela, sempre àvida d'«emocions fortes». Fuster, assessor. ¡Quin enorme escàndol! ¡Si fos Ferrando Badia...!

Francesc Pérez i Moragon